

Novice.

Od podnožja gorenških planin. Vsled naznanjene volje, da „Tovars“, vselej rad sprejemaš dobre napeve v svoje liste, ti pošljem tukaj tri „Božičnice“ in eno „Novoletnico“, ktere je zduhtal ranjki učenik gosp. Jož. Podobnik. Upam, da bodo ti mični napevi g. g. učnikom dobro došli, ter jim služili v prijetni božični in novoletni dar; mislim pa tudi, da pobožni naš narod po takih veselih pesmih zelo spodbujen bo k pobožnemu premišljevanju pri obhajanju pomenljivih božičnih praznikov. — Imam tudi dva lepa velikonočna napeva in še nekaj božičnic Podobnikovih. Če bodo sedaj poslane muzikalije dopadle, in če se v prihodnjem letu kaj obilno učnikov združi po naročenju s „Tovarsom“, jim bo torej mogel on prihodnje leto z lepimi „pirhi“ in „božičnim darom“ vnovič postreči. — Ljudske šole so se vnovič odperle, ter se obilno napolnile z ukaželjno mladino. Bog naj okrepča z darovi svojega sv. Duha učnike in njihove rejence, da bi vsi mogli vestno in na tanko dopolnovati dolžnosti svojega stanu. Učenik pri naj boljši volji ne more sam dovolj dognati, zlasti če mu še starši ne pomagajo; otroci pa so v slabi šoli tudi siromaki brez konca in kraja. Vsem nam je torej višje pomoči zelo zelo potrebno, posebno dan današnji, ker se žalibog! res vse nekako raje obrača v slabo, kakor v dobro. Vsem tistim pa, ki se šol branijo, ali učiteljem njih borno plačo kerčijo, naj služijo v prevdarek besede, ki smo jih svoje dni nekje brali: „Ako ne boste darovali za šole enega goldinarja, jih boste pa dali za vzderžanje jetnišnic in delavnic po pet!“ — Ali se ne blizamo morebiti ravno sedaj takim časom? Bog daj, da bi se ne! — Srečno!

Rodoljub Podratitovski.

Od gorenških Nakrajev. V neki tukajšnjih malih šol je v nedeljo 27. pret. m. steklo veliko solzá. Zakaj neki? Ni pela šolska palica, pa tudi se ni zgodilo kaj drugega enakega; tekale so solze iz ljubezni do verlega učenika, ki je bil zadnjikrat v šoli, in se je slovil pri svojih ljubeznjivih učencih in učenkah. Govoril je nekako tako le: „Ljubi moji učenci in učenke! vselej, kedar sem prišel tukaj k vam v šolo, me je veselilo, ker sem vas vedno poznal veliko, ki ste me radi poslušali in vbogali; danes pa pridem, odkritoserčno vam povem, nekako žalosten v šolo, in sicer zato, ker sem danes zadnjikrat med vami, ki vas imam prav iz serca rad. Dolžnost me kliče drugam v drugo šolo, in k vam pride drugi učenik. Ljubi moji, nimam drugega, da bi vam sedaj dal za spomin, kakor le to, kar sem vam do sedaj dajal, namreč nauke za vašo srečo na duši in na telesu. Vtisnite si posebno danes moje zadnje besede v serce. Rečem vam: Živite tako, da bote pošteni ljudje, dobri kristijani in marljivi državljani, kakoršni morajo rasti iz dobrih šol! Nobena reč na svetu me ne bo toliko veselila, kakor če bom slišal, da so ti ali uni učenci in te ali une učenke, ki so k meni hodili v šolo, postali pošteni fantje in možje, prave dekleta in žene, ki so povsod čast in slava naši ljubi domovini!“ — Te so bile zadnje besede, ki jih je govoril iskreni učenik v tej šoli, — več ni mo-

gel, ker ena njegovih solzic je rodila potoke drugih. Podajal je učencem roko, in veliko hvaležnih učencev in učenk mu jo je s solzami poljubovalo. — Kaj pravite, mlačni delavci na šolskem polji, ko slišite kaj takega? Jaz le pristavim: „Blagor učniku, ki ga učenci ljubijo!“

Teržan.

Iz Ljubljane. Kakor lani, je pobral tudi letos iz „Učiteljskega Tovarša“ mične in podučne pomenke o slovenskem pisanju „Jezičnik“, kateri se dobi v posebni lični knjižici pri bukvovezu g. Gerberji po 60 kr. — Mnogo mnogo zanimivega ima „Jezičnik“ v sebi, in ni čudo, da nam marsikaj pové od šolstva, sej tudi kmet rad govori od kmetijstva, in vojak rad od vojaštva. Priporoča se „Jezičnik“ zlasti šolski mladosti, ktera ima opraviti z jeziki ali z jezikoslovjem; pa tudi sicer nikomur žal ne bo, če ga kupi ker pospešuje sploh slovensko književstvo na trdni poti in gotovi podlagi, česar nam je porok učeni pisavec omenjenih podučnih in ob enem tako vabivnih pomenkov. — Dobi se še pri Gerberji po ravno tej ceni tudi nekaj lanskega „Jezičnika“ in staroslovenske slovnice, ktero je spisal gospod profesor J. Marn.

— Pri g. Giontinitu so prišle na svetlo „Pesmi. Zložil Simon Jenko“. Zbirka ima 99 različnih poezij, ki kažejo čverstega pevskega duha, in imajo lahko besedo in pravo narodno obliko; žeteti bi jim bila sim ter tje le še tanjša npravnost.

— Poslednjo bink. nedeljo so obhajali v stolni cerkvi god sv. Cecilije s posebno glasbo in peli novo mašo, ktero je za petje prav umetno zložil g. A. Nedved.

Premembe v učiteljskem stanu.

V lavantijski škofii. Postavljeni in prestavljeni so g.g.: Jožef Kač, zač. učitelj v Pšecah za učitelja v Studenice, — Anton Kokot, zač. učitelj v Studenica, za zač. učitelja v Pšeci, — Dragotin Vučnik, podučitelj v Frauahajmu, za nam. učitelja v spodnjo realko v Maribor, — Jakob Ferk, podučitelj v Slov. predmestji v Mariboru, za učitelja v III. razred v glavno šolo v Ptuj, — Alojzi Habianič, odpusčeni podučitelj, za zač. učitelja v mestno deklško šolo v Maribor, — Jožef Freiensfeld, podučitelj v Kapeli, za učitelja v Veržejo, — Kašpar Lešnik, zač. učitelj v Verzeji, za 2. podučitelja v Kapele, — Karl Zorko, poterj. pripravnik, za 2. podučitelja v Jarenino, — Janez Kristl, poterj. pripravnik, za 2. podučitelja k sv. Jakopu na Goriskem, — Anton Terstenjak, podučitelj pri sv. Marjeti na Pesnici, za zač. učitelja k sv. Miklavžu na Dravsko Polje, — Matija Terstenjak, podučitelj pri sv. Tomažu, k sv. Marjeti na Pesnici, — Tomaž Moherič, podučitelj v Frauahajmu, za 2. podučitelja v Ormuž, — Anton Hren, podučitelj pri sv. Magdaleni pri Mariboru, za podučitelja v Frauahajm.

V ljubljanski škofii. G. Franc Cerar, poterj. pripravnik, je postavljen za pomočnega učitelja v c. k. normalko v Ljubljani.

Odgovorni vrednik:
Andrej Praprotnik.

Natiskar in založnik:
Jož. Rudolf Milic.